

[Wilhjelm]

Det flertal, der dengang var for at afskaffe registrering i det centrale kriminalregister af tvangsendlagte, omfattede også CD. Fru Yvonne Herløv Andersen var ordfører ved den lejlighed og sagde sammesteds, sp. 5427:

»Men så er der spørgsmålet om politiets registrering. Den synes jeg lige så godt vi kunne afskaffe, og hellere før end senere. . .«

Det, der er sket i mellemtiden, er, at justitsministeren i strid med det store flertal, der var på langt over 100 mandater, den 3. februar 1983 indsatte dette med politiregistreringen i kommissoriet for sindssygelovudvalget, til trods for at det overhovedet intet har eller nogen sinde har haft at gøre med sindssygeloven, men er et rent administrativt anliggende, og til trods for at der her havde manifesteret sig et meget stort flertal for en umiddelbar afskaffelse af denne registrering i det centrale kriminalregister.

Det var selvfølgelig et taktisk fif fra justitsministerens side. Jeg beklager meget, at CD og socialdemokratiet er røget på det fif, for det har intet med sindssygeloven at gøre. De mennesker, der er udpeget af de forskellige organisationer til at beskæftige sig med en revision af sindssygeloven, har ikke nogen som helst kompetence på dette område. Jeg har talt med nogle stykker af dem, der oven i købet er meget kede af, at det er blevet overladt til dem. Dertil kommer, at de har en meget stor og vanskelig opgave i forvejen, så det er helt urimeligt at bede dem om primært at beskæftige sig med dette.

Nu er det jo nok desværre en kendsgerning, at justitsministerens forhalingstaktik er lykkedes: CD og socialdemokratiet røg på den, og derfor vil det blive diskuteret i det nedsatte sindssygelovudvalg.

Dette udvalgs medlemmer vil sandsynligvis studere, hvad der blev sagt ved forespørgselsdebatten, hvad der blev sagt ved førstebehandling, og også, hvad der blev sagt her i dag, og hvad der blev skrevet i betænkningen, og derfor synes jeg, det er vigtigt, at det udvalgs medlemmer bliver meget klar over, at der her i dag ikke har været et flertal, der vendte sig imod, at man afskaffede registreringen af tvangsendlagte psykiske patienter i det centrale kriminalregister. Det er vigtigt, at det bliver sagt. Derfor vil jeg bl.a. spørge CD, hvad de mener. For de har ikke sagt en lyd om det i betænkningen, ellers har vi kun de to helt modstridende udtalelser fra de to

ordførere den 3. februar 1983 og i dag om, hvad de egentlig mener om dette spørgsmål.

Da det nu vil blive taget op i det nedsatte sindssygelovudvalg, synes jeg også, det er nødvendigt at gøre opmærksom på de indvendinger, der har været mod nogle modificerede forslag, der har været drøftet undervejs. Når nogen undervejs kommer med alternative forslag, men finder ud af, at de måske ikke var så smarte, skal vi normalt ikke fremdrage dem her, men jeg synes, det er nødvendigt at gøre det i dette tilfælde uden at sætte navne på, fordi disse forslag sandsynligvis også vil dukke op i sindssygelovudvalget. De tanker gik ud på, at man undlod at registrere dem, der var tvangsendlagt på gule papirer, og kun registrerede dem, der var tvangsendlagt på røde papirer, altså på farlighedskriteriet, og at man tidsbegrænsede denne registrering til f.eks. 2 år og derefter slettede dem fra kriminalregistret.

Man skal være klar over, at hvis man gør noget i den retning, er der ifølge de registerkundgørelser, som VS skaffede alle folketingsmedlemmer adgang til for 4 år siden, men som sørgeligt få benytter sig af at læse i – men det er ingen undskyldning; man har den adgang – ikke tale om nogen sletning: er man én gang havnet i kriminalregistret, kan man formelt blive slettet nok så meget efter et halvt år eller efter to år, eller hvad man nu sætter ind af regler her, men den generelle regel er, at sletningen alene består i, at man overføres til rigsregistraturen, og at disse oplysninger stadig væk kan hentes når som helst af politiet ved at rekvirere dem fra rigsregistraturen. Det er selvfølgelig noget andet, end at man bare er tidsbegrænset registreret i det centrale kriminalregister. Det var vel en af grundene til, at de, der overvejede en sådan mellemløsning, før betænkningsskrivningen fandt ud af, at det måske heller ikke var så smart, og at de i hvert fald ikke ville gøre det til deres forslag i forbindelse med betænkningsskrivningen.

Det centrale må nu altså være, hvorfor disse patienter overhovedet skal registreres. Hvis sagkundskaben har ret, er de ikke mere farlige end os andre. Vi har fået undersøgt forholdene i udvalget, så jeg mener, vi kan sige, at der er andre farlige grupper i samfundet, som ikke registreres, hverken af hensyn til samfundet eller sig selv. Folk, der igen og igen er indblandet i husspektakler, men